

Bon dia!

Sobre la legitimitat d'una fórmula de salutació com *bona tarda!* ja hi ha dit la seva tothom —tothom qui n'ha tingut ganes, és clar—, fins i tot nosaltres. No és pas qüestió de tornar a començar, ni tan sols d'intentar fer el punt; però no sera potser considerat del tot inescament de recordar que si bé *bona tarda!* s'ha anat introduint en el llenguatge popular a causa, principalment, de la pressió dels puristes —amb prou o insuficient coneixement de la matèria—, que veien en *bones tardes!* una fórmula superditada a la del castellà, avui *bona tarda!* ha estat efectivament adoptat per una gran massa de parlants, de totes les classes i nivells socials i culturals, i que sembla un esforç més aviat inútil i malaguanyat el que hom pugui dedicar a combatre'l; i, en segon lloc, que el qui, seguint el costum tradicional del seu medi o del seu rodal, limita les fórmules de salutació basades en el moment del dia a *bon dia!* i *bona nit!*, no ha de sentir-se induït a ampliar-les obeint a l'ús o a les raons dels altres. I encara s'hi podria afegir que hi ha moltes maneres de saludar, i que no hi ha cap obligació de servir-se exclusivament de les que han estat objecte de debat.

Però el que és segurament més important de dir és que una fórmula de salutació com *bon dia!*, per exemple, i el mateix caldria dir de les altres fórmules anàlogues, no ha d'ésser en cap cas ampliada o modificada amb l'anteposició de l'adverbi *molt*. En castellà, és un costum força estès de dir "muy buenos dias!", i, automàticament, els qui no se saben alliberar de la seva tutela i no conceben altra manera d'expressar-se que traduint mot a mot les seves locucions i les seves frases fetes, ja no se saben estar de dir "molt bon dia!", si no és que diuen "molt bons dies!". No cal dir la influència nefasta que, en boca dels locutors i dels presentadors de la ràdio i de la televisió, tenen aquesta mena de deformacions, i el compte que haurien de posar a evitar-les. No es pot pas dir que no hi hagi ningú que ho vetlla: devem precisament l'observació a un corrector d'una de les nostres emissores de ràdio, que ens diu que han gairebé aconseguit, ell i els seus col·legues, d'eliminar aquesta incorrecció en l'àmbit de la seva actuació. Però cal recordar que —per sort, sens dubte— són avui unes quantes les emissores de ràdio i de televisió, que emeten en català, i és de totes elles que cal aquest treball atent d'esmena i de perfeccionament constant.

Albert Jané